

Apellant väidab kolmandas väitega, et Esimese Astme Kohus on rikkunud õigusnormi järeldades, et teenistuslepinguid sõlmima volitatud üksus ei ole võimu kuritarvitanud. Ajutiste teenistujate värbamise eesmärk on vähendada täitmata teenistuskohdade arvu komisjonis ning seda eelkõige lahendusena olukorras, kus konkursi edukalt läbinud kandidaate ei ole piisavalt.

Apellandi lepingu pikendamisest keeldumine „kumuleerumise välistamise” põhimõtte alusel ei aidanud mitte mingil moel kaasa viimati nimetatud eesmärgi saavutamisele, kuna teade vabaneva ametikoha kohta avaldati enne konkursinimekirjade avaldamist. Pealegi võeti sellele ametikohale pikaajalise lepingu alusel üks teine ajutine teenistuja, samas kui kõigi teiste sama direktoraadi raames lühiajaliste lepingute alusel töötavate ajutiste teenistujate lepinguid pikendati automaatselt, ilma vaba ametikoha kohta elneva teate avaldamiseta.

Lisaks on rikutud ka võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna kõigi teiste võrreldavas olukorras olevate ajutiste teenistujate lepinguid pikendati — sõltumata staažist — ilma vastava ametikoha kohta teate avaldamiseta, vastupidi sellele, kuidas toimiti apellandi puhul. Sellises olukorras oli tõendamiskoormis Esimese Astme Kohus toimunud menetluses ekslikult ümber pööratud, kuna kostja — ja mitte hageja — oleks pidanud tõendama, et kostja on järginud tema enda kehtestatud eeskirju.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Oberlandesgericht Wien (Austria) 15. jaanuaril 2009 — Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH versus Silva Trade, SA

(Kohtuasi C-19/09)

(2009/C 82/22)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberlandesgericht Wien

Põhikohtuasja pooled

Määruskaebuse esitaja: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH

Vastustaja: Silva Trade, SA

Eelotsuse küsimused

1. a) Kas nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta

tsiviil- ja kaubandusajades⁽¹⁾ (edaspidi „Brüsseli I määrus”) artikli 5 punkti 1 alapunkti b teist taanet saab teenuste osutamise lepingu suhtes kohaldada ka siis, kui on kokku lepitud, et teenuseid osutatakse mitmes liikmesriigis?

b) Kui vastus sellele küsimusele on jaatav, kas nimetatud sätet tuleb tõlgendada selliselt, et iseloomuliku kohustuse täitmise koht määratakse selle koha järgi, kus asub — ajakulu ja tegevuse olulisuse alusel hinnates — teenuse osutaja põhitegevus;

c) põhitegevuse kindlakstegemise võimatuse puhul võib hagi kõigi lepingust tulenevate nõuete rahuldamiseks esitada hageja valikul ükskõik millises teenuse osutamise kohas ühenduse piires?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on eitav, kas Brüsseli I määruse artikli 5 punkti 1 alapunkti a saab teenuste osutamise lepingu puhul kohaldada ka siis, kui on kokku lepitud, et teenuseid osutatakse mitmes liikmesriigis?

⁽¹⁾ EÜT L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42.

15. jaanuaril 2009 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Portugali Vabariik

(Kohtuasi C-20/09)

(2009/C 82/23)

Kohtumenetluse keel: portugali

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: R. Lyal ja A. Caeiros)

Kostja: Portugali Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Portugali Vabariik on rikkunud EÜ artiklist 56 ja Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) lepingu artiklist 40 tulenevaid kohustusi, nähes seaduse nr 39-A/2005 alusel kehtestatud korrigeerimise raames ette soodsama maksualase kohtlemise üksnes Portugali riigi poolt emiteeritud riigi võla-kirjade suhtes.

— Mõista kohtukulud välja Portugali Vabariigilt.